

έκείνου τούς ταξειδιού θὰ γίνονταν ὁ γάρ-
μος μας ἀλλὰ τὸ ταξεῖδη δὲν ἦταν εὐ-
χολός ἐπρεπε γὰ ταξιδεύσωμε τὴν Μαύρη
Θάλασσα, χειμῶνα καὶ ρέοντα πατσάδων,
καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πώ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τζαμιά
ποὺς ὑψώνουν φηλὰς σὲ τὸν οὐράνο τοὺς
μυτεροὺς μιναρέδες τῶν ἀνάμεσα σὲ κυ-
παρίσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς
λόφους σαγάνας ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χα-
ριτωμένα πέριβολάκια ποὺ ἔπαλώνυται
σὲ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τα χαϊδένει ἡ θά-
λασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ
χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμο-
γελοῦν σὲ μιὰ κόχη πειτριγυρισμένα
ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα
σὲ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα σὲ τὴν Ἑρά καὶ σὲ
τὴν θάλασσα, ἔξοχικά πλατάνια, ἐλα-
φρά, μὲ κήλια πλουμιδιά ποὺ ρίχουν τὸν
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

Πρίν χράξῃ στρωθήκαμε σὲ τὰ πα-
νιά τὸ καράβι μου, ἡ Βαγγελίστρα, ὅπτὼ
χιλιάδων κοιλῶν μπάρκο, ἦταν πολὺ κα-
λοθάλασση γρήγορη σὰν θαλασσοπούλι
καὶ νερά διόλους καὶ οἱ ναῦται μου
ἔνας κ' ἔνας, δῆλα υδραιωτάκια ὁ ναῦλος
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

Όταν ἔνα καράβι ἔκεινη ἀπὸ τὸ γλυ-
κὸ λιμάνι τῆς πατρίδας, ποὺ μοιάζει
σὰν ἄγκαλιά, δῆλο τὸ τσούρμο, ἀπὸ κατε-
τάνιο ὡς μοῦτσο, εἶνε μουδιασμένο τὰ
χέρια εἶνε ἐτὸ σαλπάρισμα, μὲ ὁ γοῦς
εἶνε ἄλλους τὰ μάτια καθρεφτίζουν ἀκό-
μη τὸ ἀγαπημένα πρόσωπα σὲ τὰ χει-
λιὰ μοσχοβούν ἀκόμη τὰ φιλήματα
τοῦ αποχωρισμοῦ, τὰ πικρόγλυκα. Μὰ
ὁ ἀληθινὸς γαύτης σὰν ἀνοιχθῇ σὲ τὸ πέ-
λαγος, νοώθει μογούμιας τὴν ψυχή του
τεμάτη ἀπὸ τὰ καθρεφτίσματα καὶ τ' ἄγ-
καλιάσματα καὶ τὰ φιλήματα τῆς θά-
λασσας φεύγουν ἀπὸ τὸ βλέμμα του τὰ
σπρα μαδήλια ποὺ ἔσιοῦνται μὲ τόσον
καΐμον' σὲ τὴν ἀκρογιαλιάν κι' ὅσο ξε-
μακρύνεται τὸ καράβι, ποὺ δὲσγά φεύ-
τει, ὁ ἀλυρὸς ἄσέρας τοῦ πελάου σκορ-
πάσει τέσσερες τῆς στερῆς ὁ ναῦται
λοιπὸν τραγουδούσαν τὰ τραγούδια
τους, ὅταν ματίζαν τὰ σχοινιά μὲ τὴν κα-
βίλια, καὶ ὅταν ἔγας ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ἔ-
παιζε μπουζούκι, ἔβαρούσε τὸν τσάμικο
τὴν Κυριακή, οἱ ἀλλοι ἔχόρευαν πάνω
εἰς τὴν κουβέρτα τοῦ κατάπριμα, σχε-
δὸν δίχως βόλτες, ἔθηκαμεν ἀπὸ τὴν
"Α σ' ρηγή Θάλασσα σὲ τὴν Καλλί-
πολης μέσα ἀπὸ αὐτὸν εἶνε ἡ θάλασσα
τοῦ Μαρμαρᾶ. ήμερη θάλασσα, σὰν λί-
μη, καὶ αἱ δύο τῆς ἀκρογιαλίες, καὶ
τῆς 'Ανατολῆς καὶ τῆς 'Ρούμελης, κα-
ταπράσινες ἀπὸ κήπους, χωράφια καὶ ἀμ-
πέλια· νὰ μήν τα πολυλογύσμε, ἔφθάσαιμε
σὲ τὴν Πόλη· ἀλλὰ δὲν ἔμειναμεν· ἔπε-
ρασμε τὸ πολυηγματένο μπούγάζι τοῦ Βοστόρου.

"Άλλη φορά, παιδίά, θὰ σας πῶ γι'
ἀυτὸ τὸ μαγικὸ στενό δεξιά, ἀριστερά,
βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια
πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πῶ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τζαμιά
ποὺς ὑψώνουν φηλὰς σὲ τὸν οὐράνο τοὺς
μυτεροὺς μιναρέδες τῶν ἀνάμεσα σὲ κυ-
παρίσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς
λόφους σαγάνας ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χα-
ριτωμένα πέριβολάκια ποὺ ἔπαλώνυται
σὲ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τα χαϊδένει ἡ θά-
λασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ
χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμο-
γελοῦν σὲ μιὰ κόχη πειτριγυρισμένα
ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα
σὲ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα σὲ τὴν Ἑρά καὶ σὲ
τὴν θάλασσα, ἔξοχικά πλατάνια, ἐλα-
φρά, μὲ κήλια πλουμιδιά ποὺ ρίχουν τὸν
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

"Άλλη φορά, παιδίά, θὰ σας πῶ γι'
ἀυτὸ τὸ μαγικὸ στενό δεξιά, ἀριστερά,
βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια
πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πῶ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τζαμιά
ποὺς ὑψώνουν φηλὰς σὲ τὸν οὐράνο τοὺς
μυτεροὺς μιναρέδες τῶν ἀνάμεσα σὲ κυ-
παρίσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς
λόφους σαγάνας ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χα-
ριτωμένα πέριβολάκια ποὺ ἔπαλώνυται
σὲ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τα χαϊδένει ἡ θά-
λασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ
χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμο-
γελοῦν σὲ μιὰ κόχη πειτριγυρισμένα
ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα
σὲ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα σὲ τὴν Ἑρά καὶ σὲ
τὴν θάλασσα, ἔξοχικά πλατάνια, ἐλα-
φρά, μὲ κήλια πλουμιδιά ποὺ ρίχουν τὸν
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

"Άλλη φορά, παιδίά, θὰ σας πῶ γι'
ἀυτὸ τὸ μαγικὸ στενό δεξιά, ἀριστερά,
βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια
πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πῶ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τζαμιά
ποὺς ὑψώνουν φηλὰς σὲ τὸν οὐράνο τοὺς
μυτεροὺς μιναρέδες τῶν ἀνάμεσα σὲ κυ-
παρίσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς
λόφους σαγάνας ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χα-
ριτωμένα πέριβολάκια ποὺ ἔπαλώνυται
σὲ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τα χαϊδένει ἡ θά-
λασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ
χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμο-
γελοῦν σὲ μιὰ κόχη πειτριγυρισμένα
ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα
σὲ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα σὲ τὴν Ἑρά καὶ σὲ
τὴν θάλασσα, ἔξοχικά πλατάνια, ἐλα-
φρά, μὲ κήλια πλουμιδιά ποὺ ρίχουν τὸν
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

"Άλλη φορά, παιδίά, θὰ σας πῶ γι'
ἀυτὸ τὸ μαγικὸ στενό δεξιά, ἀριστερά,
βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια
πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πῶ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τζαμιά
ποὺς ὑψώνουν φηλὰς σὲ τὸν οὐράνο τοὺς
μυτεροὺς μιναρέδες τῶν ἀνάμεσα σὲ κυ-
παρίσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς
λόφους σαγάνας ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χα-
ριτωμένα πέριβολάκια ποὺ ἔπαλώνυται
σὲ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τα χαϊδένει ἡ θά-
λασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ
χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμο-
γελοῦν σὲ μιὰ κόχη πειτριγυρισμένα
ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα
σὲ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα σὲ τὴν Ἑρά καὶ σὲ
τὴν θάλασσα, ἔξοχικά πλατάνια, ἐλα-
φρά, μὲ κήλια πλουμιδιά ποὺ ρίχουν τὸν
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

"Άλλη φορά, παιδίά, θὰ σας πῶ γι'
ἀυτὸ τὸ μαγικὸ στενό δεξιά, ἀριστερά,
βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια
πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πῶ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τζαμιά
ποὺς ὑψώνουν φηλὰς σὲ τὸν οὐράνο τοὺς
μυτεροὺς μιναρέδες τῶν ἀνάμεσα σὲ κυ-
παρίσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς
λόφους σαγάνας ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χα-
ριτωμένα πέριβολάκια ποὺ ἔπαλώνυται
σὲ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τα χαϊδένει ἡ θά-
λασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ
χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμο-
γελοῦν σὲ μιὰ κόχη πειτριγυρισμένα
ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα
σὲ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα σὲ τὴν Ἑρά καὶ σὲ
τὴν θάλασσα, ἔξοχικά πλατάνια, ἐλα-
φρά, μὲ κήλια πλουμιδιά πού ρίχουν τὸν
μου ἥτο γιὰ τὴν 'Οδησσόν, νὰ φορτώ-
σωμε σιτάρι καποίου μεγάλου σιταρεμ-
πόρου, καὶ νὰ τὸ φέρωμε εἰς τὴν Σύ-
ραν δῆλοι εἰμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε
φάγη τὴν θάλασσα μὲ τὸ κουτάλι, πού
λέει ὁ λόγος.

"Άλλη φορά, παιδίά, θὰ σας πῶ γι'
ἀυτὸ τὸ μαγικὸ στενό δεξιά, ἀριστερά,
βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια
πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια
χαρεμῶν μὲ ἔρημα καφάσισ, — καὶ πῶ
απ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μάτια κυττά-
ζουν! — πύργους ανάμεσα σὲ πλατάνια
καὶ σὲ βαλανιδέες, χρυσοθήλωτα τ

των, ή αγαρρίχησις έως έκει επάνω θα ήτο δύσκολος, αν ο Κάμης δεν είγε μαζί του μερικά «σάμπον» ήτοι λωρία από δέρμα ρινοκέρου πολὺ μαλακά, τα δύοια μεταχειρίζονται οι άδηγοι διὰ νὰ συγκρατοῦν τους βόας τῶν ἀμαξῶν.

Τῇ βοηθείᾳ ἐνὸς τοιούτου λωρίου, τὸ δύοις ἔρριφθη ὑψηλὰ καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν διακλάδωσιν, ο Κάμης καὶ ο Οὐρδαῖς ἡμπόρεσαν γύναριχθοῦν εἰς ἐν τῶν ταμαρινοδένδρων. Κατὰ τὸν ίδιον τρόπον, μεταχειρίσθεντες ἄλλο λωρίον, ο Μάξ Ούμπερ, ἄλλ' ο φίλος του δὲν ἡμπόρεσε νὰ το ἀκούσῃ. Τὴν στιγμὴν ἐνείην ἀντήχησαν μυκηθμοὶ τρέμου καὶ ἐπειταὶ ἄλλος, οἱ ἐποίοι θὰ ἐπροξένουν ἀντήχησιν καὶ εἰς τοὺς γενναιοτέρους.

Παραμερίσαντες τὰ φυλλώματα ὁ Οὐρδαῖς καὶ ο Κάμης διέκριναν τὶ συνέδυσιν εἰς ἀπόστασιν ἔχατον μόνιν βρημάτων ἀπὸ τοῦ γηλόφου.

Οἱ βρέες τοὺς κερβανίους, οἱ ὄποιοι ἔδραπέτευσαν, κατ' ἀρχὰς ἔτρεχον πρὸς τοὺς ἐλέφαντας, ἐπειτα, ἐνιοήσαντες τὸν κίνδυνον. ἔτραπταν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δάσος. Ἀλλὰν ἡσαν τριακόσιοι ἐλέφαντες, πεντακόσιοι, χλίοι;. Μήπως εἶνε σπάνιον γάπαντήση κανεὶς τοιάυτας πολυπληθεῖς ἀγέλας εἰς τὰς χώρας τῆς Ισημερινῆς Αφρικῆς, καὶ μήπως οἱ ταξιδιώται, οἱ ἐμπόροι δὲν διμιλοῦν περὶ ἀπεράντων πεδιάδων, τὰς ἐποίας καλύπτουν, δέσυ φύνει ὁ δραματικός παντὸς εἴδους μυρικαστικά;

— Ή δύσθεσις περιπλέκεται!.. παρετῆσαν ὁ Τζών Κόρτ. — Μὲ ἄλλους λόγους, μπερδεύεται, προσέθετεν ο Μάξ Ούμπερ.

— Επειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρὸν ιθαγενῆ, ὁ ὄποιος ἔκαβλικέν τὸν κλιδὸν πλήσιον του:

— Δέν φθάσαι;... τὸν ἡρώτησε.

— Οχι, φίλε μου Μάξ... μαζί σας σχι! ἀπήντησεν ο Λάγκας.

Καὶ ἐν τούτοις, σχι εἰς παιδίον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄνδρα θὰ ἐπετρέπετο νὰ αἰσθάνεται τὴν στιγμὴν ἐνείην φένον ἀκατανίκητον.

Τῷντι, οὐδεμία ἔχωρε ἀμφιβολία, δὲι οἱ ἐλέφαντες εἶδον, ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν ταμαρινοδένδρων, διὰ ἀπέμενεν ἐκ τοῦ πρωσταπίκου τοῦ κερβανίου.

— Εἰςαὶ λοιπὸν εὐχαριστημένος; ήρωτησεν εἰρωνικῶς ὁ Τζών Κόρτ τὸν φίλον του.

— Ετοι κ' ἔτοι, ἀπήντησεν ο Μάξ:

τὸ πράγμα εἶνε βέβαια ἀπρόσποτον, ἀλλ'

σχι ἀκόμη ἐπληγτικόν.

τεὺς σκληροὺς ἐκείνους ὡς ἐκ χάλινος ὅνυχας!

Τότε ὁ γήλοφος περιεκυλώθη ἀπὸ τὰ μανιόμενα θηρία, καὶ ἐπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν πλέον τὴν ἐλπίδα, δὲι θὰ τα ἐβλεπον ἀπομακρυνόμενα.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, δὲι εἰς μίαν στιγμὴν, τὸ ἀμάξιον ἀντετάπη, ἐπατήθη, κατασυνετίθη ὑπὸ τοὺς βαρεῖς ὅγκους, τοὺς συνωστιζομένους περὶ τὸν γήλοφον. Κατεστράφη. ἐξεμηδενίσθη ὡς παιδικὸν ἀθυρμα, καὶ δὲν ἀπέμενε πλέον τίποτε ἀπὸ τοὺς τροχούς, οὔτε ἀπὸ τὴν ζυγόν, οὔτε ἀπὸ τὴν σίχισκον.

Ἄναμφισθλῶς νέαι βλασφημαὶ ἔδροντασιν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Πορτογάλου ἀλλ' οὔτε καὶ αὐταὶ τοσχασαν βέβαια νὰ φύσουν τὰς ἐκατοντόδχας τῶν ἐλεφάντων, οὔτε ὁ πυρεβολισμός, τὸν ἐποίον ο Οὐρδαῖς ἔρριψε κατὰ τοῦ πλησιεστέρου. ἐτοιμαζομένου νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς προσοχῆς του τὸ δύνδρον. Ή σφαλρά ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ παγιδέρμου, χωρὶς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σύρκας του.

Τὸ ἀνώρελές τῶν δπλῶν κατεγόρουν κάλλιστα ὁ Μάξ Ούμπερ καὶ ὁ Τζών Κόρτ. Καὶ ἐπὶ τῷ δύοις δεῖται δὲι οὐδεμία βολὴ θὰ ἐχάνετο, δὲι καθὲ σφαῖρα θὰ εἴχε τὸ θύμα της. Ήσως θὰ κατώρθων νὰ παλαγθοῦν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐπιδρομεῖς, νὰ τοὺς φονεύσουν μέχρις ἐνός, μόνον ἐν τὸν δύσαν διλιγάσιμοι. Ή ήμέρα τότε θὰ ἐφώτιζε σωρεῖαν πελωρίων πτωμάτων, παρὰ τὰς ρίζας τῶν ταμαρινεῶν. Ἀλλὰν ἡσαν τριακόσιοι ἐλέφαντες, πεντακόσιοι, χλίοι;. Μήπως εἶνε σπάνιον γάπαντήση κανεὶς τοιάυτας πολυπληθεῖς ἀγέλας εἰς τὰς χώρας τῆς Ισημερινῆς Αφρικῆς, καὶ μήπως οἱ ταξιδιώται, οἱ ἐμπόροι δὲν διμιλοῦν περὶ ἀπεράντων πεδιάδων, τὰς ἐποίας καλύπτουν, δέσυ φύνει ὁ δραματικός παντὸς εἴδους μυρικαστικά;

Τὸ δύσθεσις περιπλέκεται!.. παρετῆσαν ὁ Τζών Κόρτ.

— Μὲ ἄλλους λόγους, μπερδεύεται, προσέθετεν ο Μάξ Ούμπερ.

— Επειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρὸν ιθαγενῆ, ὁ ὄποιος ἔκαβλικέν τὸν κλιδὸν πλήσιον του:

— Δέν φθάσαι;... τὸν ἡρώτησε.

— Οχι, φίλε μου Μάξ... μαζί σας σχι!

Καὶ ἐν τούτοις, σχι εἰς παιδίον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄνδρα θὰ ἐπετρέπετο νὰ αἰσθάνεται τὴν στιγμὴν ἐνείην φένον ἀκατανίκητον.

Τῷντι, οὐδεμία ἔχωρε ἀμφιβολία, δὲι οἱ ἐλέφαντες εἶδον, ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν ταμαρινοδένδρων, διὰ ἀπέμενεν ἐκ τοῦ πρωσταπίκου τοῦ κερβανίου.

Καὶ τότε, ἐπειδὴ αἱ τελευταὶ τάξεις

ἐσπρωχναν τὰς πρώτας, ἐστένευσεν ὁ κύκλος πέριξ τοῦ γηλόφου.

Δέκα διώδεκα ζῷα, τὰ πλησιέστερα, ἐδούλιασαν νὰ συλλάβουν τοὺς χαμηλοὺς κλάδους μὲ τὰς προσοσκίδες των, ὅθεθέντα ἐπὶ τῶν ποδῶν. Εύτυχως, αἱ προσοσκίδες των δὲν ἡμποροῦσαν νὰ φύσουν εἰς τὸ θύμος ἐκείνον τῶν τριάκοντα ποδῶν.

Τέσσαρες πυρεβολισμοὶ ἐκρότησαν ταυτοχρόνως, — τέσσαρες βολαὶ καραμδινῶν ριφεῖσαι εἰκῇ καὶ ως ἐτύχη, διότι ἡτο ἀδύνατον νὰ σκοπεύσῃ κανεὶς ἀκριδῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου σκότους ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν ταμαρινοδένδρων.

Κραυγαὶ ἐντονώτεραι, οὐρλασματα μανιωδέστερα ἀντήχησαν τότε. Ἐν τούτοις κανεὶς ἐκ τῶν ἐλεφάντων δὲν ἐπλη-

γώθη θανατίμως ὑπὸ τῶν σφαιρῶν. "Επειτα, τέσσαρες ὀλιγωτεροὶ τὶ εἰσήκινεν!" . . .

Τὸ δευτέρον ἦτο, δὲι αἱ προσοσκίδες ἀφῆκαν τοὺς χαμηλοὺς κλάδους τοὺς οποίους δὲν ἔφθανον, καὶ περιέβαλον τῷρα τοὺς κορμούς. Συγχρόνως τὰ δευτέρα ύφισταντο τὴν ισχυρὸν θύμον τῶν σωμάτων, καὶ ὅταν ὅγκωδεις καὶ ὅταν ἡσαν αἱ βάσεις των, δόσον στερεῶν καὶ ὅταν ἐκρατεύγητο αἱ ρίζες των ἀπὸ τὸ δέραφος. — οι κλονισμὸς ἡτο τοιούτος, ωτε ἀναμφισθλῶς μέσω τοῦ βαθυτάτου σκότους ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν ταμαρινοδένδρων.

— Πρές τι; . . . εἶχεν εἰπῆ ο Τζών Κόρτ.

— Ναι, ἀς οἰκονομήσωμεν τὰ πολεμόφοδια μας, ἀπεκρίθη ο Μάξ Ούμπερ. Εἰμπορεὶ ἀργότερα νὰ μετανοήσωμεν, ἀν κύσωμεν ἐδῶ καὶ τὸ τελευταῖόν μας φυσίγγιον!

(Ἐπειτα συνέχεια) Γρηγορίος Ζενόπουλος

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΩΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

H.

Ο δούκας καὶ η δούκισσα ήθελαν νὰ γελάσουν, λιγάκι μὲ τὸν Δὸν Κιχώτην, καὶ τὸν εκατάφεραν νὰ ὑπάγῃ νὰ εύρῃ κάποιον Μάγον περίφημον, ποῦ τάχα ἐκατοικοῦσε μακριὰ πέντε χιλιάδες μίλλια . . .

Καὶ ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη σιδηρόδρομοι δὲν ὑπῆρχαν, τοῦ ἔφεραν ἐνα ξύλινο ἄλογο καὶ του εἶπαν δὲι ἡμποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ εἰς τὸν ἀέρα, σαν τὸ ἀερόστατο. Μόλις ἐγύριζε μιὰ βίδα, ἀμέσως τὸ ξύλινον ἄλογον ἐπετούσε!

Τοῦ εἶπαν ἀκόμα δὲι τρέχει τόσον γρήγορα, ώστε δοι οι το καβαλικεύουν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ σκεπάζουν τὸ πρόσωπο μ' ἐνα μανδήλι, γιὰ νὰ μὴ κουφαθοῦν ἀπὸ τὴ μεγάλη ὄρμη.

Ἐδεσαν λοιπὸν τὰ μάτια τοῦ Δὸν Κιχώτη καὶ τοῦ Σάντος μὲ μαντήλια, καὶ τους ἐβάλαν νὰ καβαλικεύουσουν.

Ο Σάντος δὲν εἶνε πολὺ ἥσυχος· τὸ ταξεδίοι ἐκεῖνο εἰς τὸν ἀέρα δέν του ἀρέσει καθόλου. Ο Φασουλάκης ὅμως, ποῦ δὲν τὸν τρυμάζει τίποτε, γυρίζει ἀμέσως τὴ βίδα.

— Νά, σηκωθήκαμε ψηλά! λέγει εἰς τὸν ίπποκόμον του.

— Εγὼ δέν το πιστεύω, ἀποκρίνεται ο Σάντος· μοῦ φαίνεται δὲι δέν ἐσαλέψαμε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι μας.

— Ανόγητε Σάντος! Μὰ δὲν αἰσθάνεσαι τὸν ἀέρα ποῦ μας οπρώχνει;. Καὶ τώρα δὲν αἰσθάνεσαι τὴ ζέστη τῶν φλογερῶν ἀκτίνων τοῦ ἥλιου; Αὐτὸ σημαίνει δὲι τὸν πλησιάζομεν.

— Αλήθεια, λέγει ο Σάντ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Επί πολλάς ήμέρας, τὸ κοράσιον ἔμενεν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Άλλ' ὁ στρατηγός, ὁ ὄποιος προέβλεπεν αἰματηρὰς μάχας εἰς τὰ γοτικά τῆς Νατάλης, εὗρε μέσον νά την ἐξαποτελήσῃ τὴν θετήν της οἰκογένειαν.

Τὴν ἐνεπιστεύθη ἐπιστολὴν δι' ἓνα Βόερ στρατηγὸν, στρατοπεδεύμενον οὐχὶ μαχρῷ τοῦ Πάρδεκοπ.

Η Γουιλελμίνα ἀνεχώρησεν.

Οὔτε τὸ φῦχος την ἐφεύξεν, οὔτε ἡ ζέστη. Τὴν γύκτα ἔκομάτο κάτω εἰς τὸ χῶμα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κάγυας καὶ τοῦ Μπαριμπῆ.

Τὴν ἡμέραν ἑτέρετο μὲ ἄγριους καρποὺς ἡ μὲ τὴν σάρκα πτηνῶν, τὰ ὄποια ἐφύγενε καὶ τὰ ἐψηνεπὶ τόπου μόνη τῆς.

Η πληγὴ της, πολὺ ἐλαφρά, εἶχε θραπεύθη ἐντελῶς.

Δὲν ἔχασεν οὔτε στιγμήν, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὄποιαν ἡμέρασεν νὰ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατηγοῦ τὸν μυστήριον φάκελλον, τὸν ὄποιον τὴν εἰλέγεν ἐμπιστεύθη ὁ Ζουμπέρο.

Άφ' οὐ εἰπλήρωσε τὸ καθῆκόν της, ἡ μικρὰ ἀγγελιοφόρος ἥσθανθη. Κωνρὸν πόθον νὰ ἐπανίδῃ τὴν θείαν Παυλίναν καὶ τὴν Λενέτταν, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ριφθῇ εἰς τὴν μάχην.

Τέσσαρες λεῦγαι μόλις τὴν ἔχωρίζον ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ.

Αλλως τε τῆς ἐτελείωσαν τὰ φυγίαι... καὶ τὰ φορέματά της μόλις ἐκρατούσαν...

*

Ἐφύδεν εἰς τὸ Ζοννεντράλε, περὶ τὰ τέλη Φιέρουαρίου.

Η αὐλὴ ἡτο ἔργος.

Η Γουιλελμίνα ὑπόπτευσε κάποιον δυστύχημα.

Πραγματικῶς, μεγάλη λύπη την ἐπερίμενεν : Ή θεία Παυλίνα εἶχεν ἀναγωγήν.

Μὲ γενναῖα ποῦ ἡτο, εἶχε καταταχθῆ εἰς τὰς νοσοκόμους, αἱ ὄποιαι ἡκολούθουν τὸ στράτευμα. Καὶ μαζὶ της εἶχαν ἀναχωρήση ἡ Λιάνα καὶ τὰ δίδυμα.

Ἄν καὶ μόλις δωδεκατεῖς, ὁ Χανς καὶ ἡ Ελέα ἡσαν ἀρκετὰ ζωηροὶ καὶ φιλοπόλεμοι, ὥστε νὰ μεινουν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῆς Μίς Φλώρων. Δι' αὐτὸ ἡ οἰκείδεσποινα ἐπέφοιμης νὰ τους συμπαραλάβῃ καὶ νὰ διέλθῃ μαζὶ τῶν τὰς περιπτειας τοῦ πολέμου.

Πρὸς μεγάλην του λύπην, ὁ Γκύ ἡναγκάσθη νὰ μείνῃ, ἐννοῶν πόσην τῷ εἶχεν ἐμπιστούνην ἡ θεία του, ἀφ' οὐ εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύσετο τὴν φύλαξιν τῶν παιδιῶν.

Άλλ' ὄποια θυσία! Μόνον ἡ ιδέα τῆς εἰθύνης του ἐμετρίαζεν δλίγον τὴν πι-

μου ἀλογάλι μοῦ ἀρέσει. "Επειτα, τὸ μεσημέρι, θὰ κοιμηθῶ ώραιότατα κάτω νεύει νὰ νικηθῇ, διότι ἡ Εἰρηνούλα πτραφωνάζει.

Η συγκομιλία αὐτὴ ἐγίνετο τὴν πέμπτην πρωΐνην ώραν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεως τῆς Γουιλελμίνας.

Η Εἰρηνούλα εἶνε ἐτοιμη, ἵστο φτερό. Ο Γκύ καὶ ὁ Μπαμποῦ θὰ περάσουν τὴν ἡμέραν ἔκεινην εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὴν ἐπαυλίν μὲ κυνήγιον, διότι ὁ κύριος Ρίσσικ, μὲ τὴν πατριωτικὴν του ἀφίλοκέρδειαν, ἐξαπέστειλε τοὺς πολυπληθεῖς του βάσεις εἰς τὴν Πρετωρίαν, εἰς τὸ Γιοχανέσβουργον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, διὰ νὰ διανεμηθούν ἐκεῖ κατὰ τὰς ἀγάγκας τοῦ στρατεύματος, οὕτως ὅστε εἰς τὸ Ζοννεντράλε δὲν ἐμενον ζώχο οὔτε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογένειας.

Διὰ τοῦ κινήματος τούτου κατεστρέφετο σχεδόν καθὼρητον, διότι τὰς καρπούς της ηράκισε να χοροπηδᾷ, κλαίων συγχρόνως καὶ γέλων.

"Οχι, διλιγότερον συγχινήμενη, ἡ Γουιλελμίνα ἔθλιψε τρυφεώς τὰς τραχείας χειρας τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου.

Επειτα, διὰ νά τον εὐχαριστήσῃ, τῷ διηγήθη πῶς ἐπέρασεν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν.

— Θά μείνετε τώρα, κυρία; ήρωτησεν ὁ μαῦρος, ἀφ' οὐ ἐτελείωσεν ἡ Γουιλελμίνα τὴν διηγήσην τῆς.

Εκείνη ἐνευσεν ὀργητικῶς. Τὸ μεδίαμα τοῦ μαύρου ἐξηλείφθη καὶ τὸ παχύ του χεῖλος ἡράκισε να τρέμη, ὡς παιδίου τὸ ὄποιον ἐτοιμάζεται νὰ κλαύσῃ.

— Μοῦ ωριτιθης νὰ μη κάμης βῆμα ἀπὸ ἑδῶ καὶ νά τους ὑπερασπισθῆς, εἰπεν ἡ Γουιλελμίνα.

— Ωρίσθηκα ἡ ἀπεκρίθη ὁ Κάρφος.

— Επειτα, σκύψας εἰς τὸ αὐτὸ τῆς Γουιλελμίνας, τῆς ἐδειξεν ἔνα χαρτὶ ἐπιμελῶν, καὶ τὴν εἴπε :

— Πτωχὸς θὰ το ἐγκατέλειπε, θὰ ἐφεύγει μακράν τοῦ ἐδάφους, τὸ ὄποιον θὰ ἐγίνετο πλούτης διπλωμένον, καὶ τὴν εἴπε :

— Να τὶ βρῆκα σήμερα τὸ πρωΐ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Εἶνε γράμμα... — Ποιὸς ζῆλος; τί ἐνοσεῖς...

— Νά, καλέ, ἐκεῖνο τὸ θηρίο, που ἔλεγε τὴν Κυριακήν αὐτός που διάβαζε τὸ Ψαλτήρι.

— Λοιπόν, ὁ Γκύ καὶ ὁ Μπαμποῦ θὰ ὑπάγουν νὰ κυνηγήσουν.

Η Εἰρηνούλα ἀπεφάσισε νὰ τους συγκοδεύσῃ, καὶ θά τους συνοδεύσῃ.

Άλλ' ίδου καὶ ἄλλο ἐξαφνικόν : Η Λενέττα, ἡ ὄποια ἐστηκώθη ἡδη ἀπὸ τὸ κρεβατάκι της, θέλει καὶ καλά την εξαδέλφην της.

Μὲ δόλας τας ἀντιρρήσεις τῆς Μίς Φλώρων καὶ τῆς Εἰρήνης, ἡ μικρούλα ἐπιμένει. Νά που ἐντύθηε μαύρα. "Α, μὴ νομίσετε ὅτι θὰ ὑποχωρήση. Όση Βοερπούλα ποῦ είναι, ἔχει καὶ αὐτὴ θέλησην.

— Άφ' οὐ δένεται τὸν ζηλό της πάγη, καὶ την εἴπε :

— Αφ' οὐ δένεται τὸν ζηλό της πάγη, καὶ την εἴπε :

— Μά τη Λενέττα εἶνε μικρή ἀκόμη.

— "Οχι, δέν είμαι." μήπως πέρτω ποτέ, ἔταν ὁ Μπαμποῦ μὲ καθίση ἐμπρός του, ἐτο μεγάλο του ἀλογο!

— Μά θα κυριαράσῃ... — Πήγαινε, φυγή μου, ἀλλὰ νὰ είσαι φόνημα...

— Μήπως δέν είμαι πάντοτε φρόνιμη! Η Μίς έστεναξεν. "Ητο ἡ μάνη διαμαρτυρία, τὴν εἰμαρφη καλυβούλα, που θά της φτειάσῃ ὁ Μπαμποῦ μὲ φύλλα.

— Δὲν θὰ ἔχεται, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρηνούλα, διότι δὲν θὰ λάβω μέρος εἰς τὸ κυνήγιον, τὸ ὄποιον ἀποστρέφομαι. "Ο πρώην διεράπετας σύμως μὲ τὸ φύλλον,

— Πάεις θα κριώσῃ... — Πάεις θα κριώσῃ; Καὶ ἡ γουνίστα που θά πάρῃ μαζὶ της;

— Η Εἰρηνούλα ἡράκισε γὰ θυμώνη. Αύτη της άδρανειας του.

τῇ, ἡ τόσον ἐπίμονος, δὲν ἀνέχεται τὴν ἐπίμονή της Λενέττας, ἡ οποία κινδυνεύει νὰ νικηθῇ, διότι ἡ Εἰρηνούλα πτραφωνάζει.

Άλλ' ίσα-ίσα αἱ φωναὶ τῆς Εἰρηνούλας σώζουν τὴν Λενέτταν.

Ο Γκύ τρέχει νὰ ἰδῃ τι συμβαίνει, κοιμηθέντων τὴν ζώνην του μὲ τὰ φυσίγγια.

Βλέπει τὴν Λενέτταν κατακόκκινην ὁστὸν προσεκάνει τὸ πόδι της Εἰρηνούλας.

(Ἔπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν του Paul Roland]

ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ... «ΖΗΛΟΣ»

Διηγοῦνται, στὶς Ὑπόδειξον Ρούζβελτ τῆς Αμερικῆς, ὅταν ἡ παιδίαν, εἰς ἀπό τὸν προσεχῶς ἐκδιδόμενον εἰκονογραφημένον τόπον του κ. Ἀρ. Κουρτίδου, ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον.

Όλοι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ στολίσουν τὴν βιβλιοθήκην των μετώπων αὐτὸν βιβλίον.

Ναϊ, Κρόταλε, σὺ ανενέσως τὴν συνθρόμηνην στὸν πόλισμόν σου, καὶ τὸν οὐρανόν την προσεκτήσως, διὰ τὸν πόλισμόν σου.

Ναϊ, Κρόταλε, σὺ ανενέσως τὴν συνθρόμηνην στὸν πόλισμόν σου, καὶ τὸν οὐρανόν την προσεκτήσως, διὰ τὸν πόλισμόν σου.

Ναϊ, Κρόταλε, σὺ ανενέσως τὴν συνθρόμηνην στὸν πόλισμόν σου, καὶ τὸν οὐρανόν την προσεκτήσως, διὰ τὸν πόλισμόν σου.

Ναϊ, Κρόταλε, σὺ ανενέσως τὴν συνθρόμηνην στὸν πόλισμόν σου, καὶ τὸν οὐρανόν την προσεκτήσως, διὰ τὸν πόλισμόν σου.

Ναϊ, Κρόταλε, σὺ ανενέσως τὴν συνθρόμηνην στὸν πόλισμόν σου, καὶ τὸν οὐρανόν την προσεκτήσως, διὰ τὸν πόλισμόν σου.

Ναϊ, Κρόταλε, σὺ ανενέσως τὴν συνθρόμηνην στὸν πόλισμόν σου, καὶ τὸν οὐρανόν την προσεκτήσως, διὰ τὸν πό

Φύσης δοπάζεται τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ — τὸ Κύμα εῆς Παλιρροίας δοπάζεται τὸ Χαλκιδικό Κονιάκι — ἡ Μικρὰ Βιολοτρία δοπάζεται τὴν Καρδερίγαν καὶ τὴν Δεσποινίδα Παραχρέπαγη — τὸ Ζιζάριον ἡγεασίον δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Κλάδου Μυρσίνης προτεύσιχα ἀλληλογραφίαν — ἡ Σιωπή Νῦξ εἶχεται εἰς τὴν Μυστική Φωτήν εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον τὸν βίον — τὸ Αἴθος τῆς Κερύκαρας δοπάζεται τὸ Στραβόβιον — ὁ Πελλας Ἰωαννίδης ἔρωτά τὸν Ἀρ. Καράχην ἀν ἔχη φεύγοντι μόνον.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦνταν τανταλλάξουν: ἡ Πολύχρωμος Λυραστήλις μὲ τὸν Ἀπόρογον τοῦ Νέστορος — ἡ Μαργαριτοφόρος μὲ τὸ Γυναικόν Λίτον, Θραγίσκαν καὶ Ὁρειροπόλον Ψυχήν — τὸ Μαλών Λαΐβη μὲ τὸ Ζιζάριον Σχολεῖον, Ζιζάριον Ἀρσακίον καὶ Κερτόν — ἡ Αριστοκρατίς Ρουμανίς μὲ τὴν Περίλυπον Κερκυραίαν, Ἰδαρικὴν Γλυκοτηγα (τὴν ἵπολιτα ὅπαζεται) καὶ Νεράϊδαν, Σπετσών — ἡ Μήνωσις μὲ τὸν Ζουλέκαρ, Λερούχετην καὶ Ἀμαρολίδα (μὲ τὰ δύναματά των) — ὁ Κοναούμοδος μὲ τὸν Ἀγρελον τῆς Ἀράπης, Μαργαριτοφόρον καὶ Μικρὰ Βεδουΐναν — ἡ Ροδοστεφανωμένη "Αρούεις μὲ τὸν Κάλυκα Ρόδου" — ὁ Ἐλπιδοφόρος μὲ τὴν Ναυτοπολιτανὴν Κρανίαν — ἡ Μελιχράδ' Ἀκείς μὲ τὸν Μαλιάκον Κόλπον — ὁ Νέος μὲ τὸν Ἀτελὸν τοῦ Οδυσσοῦ, Αλάσιρ τῷν Πατησίων καὶ Ἀμαρολίδα: — ἡ Τρυφλούνιγα μὲ τὸν Ἀρθος τοῦ Μαλών, Κενόμονος Ἀρθος καὶ Ἀρθος τῆς Ἀρετῆς (μὲ τὰ δύναματά των) — ἡ Ἀμαρολίδης μὲ τὸν Παροτρίαν, Μανῆρην Πρωστιδοφόρον καὶ Ἀγρελον τῆς Ἀράπης (εἰς δύνατόν μὲ τὰ δύναματά των) — ὁ Σορὸς Πεττακός μὲ τὴν Γαλαρήν, Ελληνοτοπιαν, Σεληνὴν Βράχον καὶ Ἀρετοπολίτην — ἡ Δεσποινής Παραράτησης μὲ τὸ Κερτικόν Κάσταρον, Μικρὰ Βιολοτρίαν καὶ Τοιγγαρέλλαν — ὁ Μιθιδατης μὲ τὴν Ελληνικὴν Σημιάρ, Σκληνὴν Βράχον καὶ Σανθήνη Μανούματαν — τὸ Κορινθιακὸν Κύμα μὲ τὸν Αρεγύδην τοῦ Βασιλέως, Περιζήτητον καὶ Σεντεμένον Σιρωπέα — ὁ Θελιόκος τῆς Κλεοπάτρας μὲ τὸν Σορὸν Πεττακόν καὶ Εσμεράλδαν, [εἰς δύνατόν μὲ τὰ δύναματά των] — τὸ Ζιζάριον Γυμνασίον μὲ τὴν Γαλαρήν, Ελληνοτοπιαν, Αταβύριον Ρόδου καὶ Ισημερινὸν τοῦ Κοσμούβαν θελουν μὲ τὰ δύναματά των) — τὸ Αἴθος τῆς Κεοκόρας μὲ τὴν Σπερηραγηνή Ελληνίδα καὶ Αἴραν τῆς Κερκύρας (μὲ τὰ δύναματά των) — τὸ Μή μονάπτων μὲ τὸ Ζιζάριον Γυμνασίον — ὁ Τροβαδόδος μὲ τὸ Κερτικόν Κάσταρον, Αδρανῆς τῆς Κερκύρας (μὲ τὸ δύναματά της) καὶ Δελαμοῦ:

"Απὸ ένα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς του φίλους της: "Αγρελον Αὐγερόν, Μαδρο Σύντερο (πραγματικός, μόλις ἄνοιξε τὸν φίλελον, τὸ περτὸν νῦν ἐπέταξε) Χρυσόπτερος Αἰχνόνα (δὲν πτωτὸν ἔγω ἀλλοτε νὰ μένει γράψῃ τὰς πηροφορίας σου χριστὸν καὶ καθαρά) Ὁρειροπόλον Ψυχήν, Βραχύλογον, (τρόντει, ησο τυπογραφικὸν λάθος τὸ Ιανοῖ τοῦ Ε. σου ἔκανον είλα τὸν φύλλον) Αγρελοαν Σουλιώτιδα (εὐέ δια τὰς προδόσιν σου ἀργότερα η Μέρθα θά σας διηγήσῃ τὴν Κυριανὴ Τρομιάνην, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραπομπαὶ διάροι μόνον, για ἀγόρια διμιλεῖ) Κύκνειον Ασμα, Κωπηλάτιδα Κέιθρον (δὲν εἰς τὰς λύσεις διαγνωστεῖσαν ὁ ἀδελφός σου, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ λάθης εἰς τὸν ζεῦτον Διαγωνισμὸν μὲ 25-50 τετράδια ειμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς Ἀευχώμα, τὸ δόπον διδεῖς εἰς τὸν Βιβλιόδετην σου καὶ σου τὸ δένεις δόπως θέλεις) Ἐπιμελῆ Μαθητηριαν (ἄν, πώς θέλεις καὶ ἔχω νὰ είσαι ἐδῶ διὰ νὰ ἔργεσαι νὰ βλέπῃς τὸ κοριτσάκι, ποῦ μαζί ἔστησαν τὰ λεκέα) . . . Κλέδον Μυρσίνης, Νέον Ναυτηρ, ([Ε]) 91. Πρόβλημα.

διὰ τὴν ὠντίαν ἐπιστολήν: πόσον γαίων ποῦ ἔγινε καλά ή ἔνδροική σου ἀλλοθή ἔγκαίρως καὶ σου εἰχε στελη τὴν ἀπόδειξην, σου, με ἀριθμὸν 1849, πώς δὲν τὴν θλαβεῖς; ; Μεταξούχωληκαὶ τὸ νὰ σου ἀπαντήσων διὰ τὰς λύσεις; ; δὲν ἀπαντῶ ποτέ· ἀν τὰς στέλλεις γραμμένας εἰς τὸν ιδιοτερόν χάρτην τῶν λύσεων, οὐδὲ τὸν τόνου σου εἰς τὸν Αποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ) Ἀρθος τῆς Κερκύρας ([Ε]) διὰ τὴν ὠντίαν ἐπιστολήν: αἱ ποστάσιες σου θὰ δημοσιεύσουν εἰς τὸ προσεχές) Μέλλοντα Δάσκιμον (δὲν είμαστε νά σου είτε τὸ φυδόνωμα είναι μυστικά) Μικρὸν Ἰθακῆμον (ἔστειλα σοι ἔτης ἔτης) Ρουμελιώτικο Σταρόλι, Κωνσταντίνον Σαρόπουλον(πολὺ μου θρεπεῖς ή ἐπιστολή σου, εἰθετερόν σου νὰ πραγματοποιηθῇ) Κρητικὸν Κάσταρον ([Ε]) διὰ τὴν ὠντίαν ἐπιστολήν: εἰς τὴν ἐσωτήσην σου ἀπαντῶ ὅχι δὲν ήτο ἔγραφη νέου συνδρομητοῦ, ἀλλ ἀνανεώσεις) Ευφράν Βλάχα, Σημαλαρ τῆς Ἀρτίας Λαύρας, Αἴραρ τοῦ Πηλίου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλισσος δεκταὶ μέχρι τῆς 20^{ης} Απριλίου

Ο χρηστὸς τῶν λύσεων, εἰτὶ τοῦ ὀποίου διον τὰ γράφων τὰς λύσεις των οἰ διαγωνισμῶν, πονάται τὸν Κρανίον μετά τὰς φωνήλους, ἀκατάστατος πονάται 20 φύλλα καὶ ειματία φοι!

88. Λεξιγγίφος.
Τὰ δύο εἶναι ἐπτὸν ἄρχην
Καὶ εἰς τὸ τέλος ἕνσος,
Τὸ σύνολον μου δὲ θεός,
Που δὲν εύρεσκες ἵσως.
Ἐσταλη ἴππο τοῦ Ερασμούν Α. Λασκάνου

86. Συλλαβοδργίφος.

"Ενώ φθόγγον μουσικῆ, μ. ἔνα ζῶν εναρμένον Γράφεις; . . . Σέβουσε τὸ εὐθύνη, διότι είνε λανθασμένον

87. Στοιχειοδργίφος.
Είμαι, φίλε, μὲ τὰ στήριγα, πόλις τις πρωτείκη·
"Αν ἐπει θέσι τοι φί βάλης, ἀνθος θὰ σχηματισθῇ.
Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Μαρόδας τοῦ Ειδόπουν

88. Αστήρ.

* * * * * Νάντικατασταδοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων σύντοικοι, διὰ τὸν γραμμάτων οὐτοῖς, διὰ τὸν γραμμάτων σύντοικοι, καθέτως ἀρχαῖος: συγγραφεῖς, ὄριζοντικοί πολεμιστῆς ἐν Τροίᾳ· διαγωνίων δὲ κύκλῳ καὶ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας..

89. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ αἰτεῖτον διάστημαν Ρωμαῖδον.
+ ★ * * * =Μέρος τοῦ πλοίου
★ + ★ * * =Νήσος τοῦ Αίγαιου.
★ * + ★ * =Ρωκαῖον, Αὐτοκράτωρ.
★ + ★ * * =Νεαρὸν τετράποδον.
+ ★ * * * =Ἴχνος περίεργος.

90. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7 5 6 8 9. =Ιττηνόν.
2 3 7 5 9. =Γένος.
3 8 4 8 9. =Ἀνθος.
4 5 9 4 3 8 9. =Ὀργανικόν.
5 6 7. =Αριθμητικόν.
6 9 2. =Ἐπιτρημα.
7 5 3 3 2 6. =Πόλις.
8 9 8 7. =Ζῶν.
9 2 3 4 8 7. =Ἀρωματικόν.
Ἐσταλη ἴππο τοῦ Κριτικού Καστάνου

91. Πρόβλημα.

Ἐγράφασας τις ροδάκινα, πήδησες γὰ δώση από τεσσαρα εἰς ἔκαστον τέκνον του, ἀλλὰ τῷ

διά τὴν ὠντίαν ἐπιστολήν: πόσον γαίων ποῦ ἔγινε καλά ή ἔνδροική σου ἀλλοθή ἔγκαίρως καὶ σου εἰχε στελη τὴν ἀπόδειξην, σου, με ἀριθμὸν 1849, πώς δὲν τὴν θλαβεῖς; ; Μεταξούχωληκαὶ τὸ νὰ σου ἀπαντήσων διὰ τὰς λύσεις; ; δὲν ἀπαντῶ ποτέ· ἀν τὰς στέλλεις γραμμένας εἰς τὸν ιδιοτερόν χάρτην τῶν λύσεων, οὐδὲ τὸν τόνου σου εἰς τὸν Αποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ)

92. Ποστίλη ἀκροστικής.

Ἐγράφασας τις ροδάκινα, πήδησες γὰ δώση από τεσσαρα εἰς ἔκαστον τέκνον του, ἀλλὰ τῷ

διά τὴν ὠντίαν ἐπιστολήν: πόσον γαίων ποῦ ἔγινε καλά ή ἔνδροική σου ἀλλοθή ἔγκαίρως καὶ σου εἰχε στελη τὴν ἀπόδειξην, σου, με ἀριθμὸν 1849, πώς δὲν τὴν θλαβεῖς; ; Μεταξούχωληκαὶ τὸ νὰ σου ἀπαντήσων διὰ τὰς λύσεις; ; δὲν ἀπαντῶ ποτέ· ἀν τὰς στέλλεις γραμμένας εἰς τὸν ιδιοτερόν χάρτην τῶν λύσεων, οὐδὲ τὸν τόνου σου εἰς τὸν Αποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ)

93. Ελλιπειρία ουα-αν-η-ου-αν-εύ-

94. Γρῆφος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔκοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόντων ἡμῖν τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἡριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παιδεῖς.

95. ΕΛΛΙΠΕΙΡΙΑ ουα-αν-η-ου-αν-εύ-

96. Επίσης

τις

τις

τοφ

τις

τις

τοφ

τις

τις

τοφ

τις

τοφ

τις

τοφ

τις</p